

15 Ιουλίου 2016

## **«Το πετραχήλι του π. Νικολάου Πέττα μου έσωσε την ζωή» (Γεωργία Γ. Θεοχαροπούλου)**

/ [Πεμπτουσία](#)



Μαρτυρία του τ. Δασοφύλακα Νικόλαου Δεσινιώτη.

Καταγραφή Γεωργίας Γ. Θεοχαροπούλου.

Μία Κυριακή τῆς περιόδου τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ 2016, εἶχα πάει νά λειτουργηθῶ στόν Ἱερό Ναό τοῦ Τιμίου Προδρόμου, στό μικρό, ἀλλά ὄμορφο χωρίο τῆς Ξηροκαρύταινας Ἀρκαδίας.



Μετά τήν Θεία Λειτουργία καί ἐνῶ ὁ ἐφημέριος π. Νεκτάριος Πέττας τακτοποιοῦσε τό Ἱερό, βγήκαμε μέ τούς πιστούς στό προαύλιο. Ἐκεῖ γνώρισα ἕναν σεβάσμιο ἡλικιωμένο κάτοικο τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐκεῖ μαζί μέ τήν σύζυγό του Εὐδοκία καί τόν γιό τους Κωνσταντίνο. Ἦταν ὁ συνταξιούχος Δασοφύλακας Νικόλαος Δεσινιώτης. Ἄν καί ἦταν προχωρημένης ἡλικίας, εἶχε διαύγεια πνεύματος καί «στέκοταν» καλά. Μάλιστα, αὐτό τοῦ τόνισα. Τότε ἐκεῖνος μᾶς κοίταξε στα μάτια καί μέ μία ἔκφραση εὐγνωμοσύνης μᾶς εἶπε, «νά εἶναι καλά τό

πετραχήλι του π. Νικολάου Πέττα, πατέρα του π. Νεκταρίου»!

Άμέσως, μαζί με γνωστό μου πρόσωπο, με τό όποιο έχουμε πολλές έμπειρίες από θαυματουργικές έπεμβάσεις του π. Νικολάου, τον ρωτήσαμε τί έννοεΐ.

«Όταν πρωτοήρθε σαν έφημέριος ό π. Νεκτάριος – μάς εΐπε – τό 2012, πέρασα μία μεγάλη δοκιμασία τής υγείας μου. Γενικά δέν αισθανόμουν καλά και πριν οι γιατροί έντοπίσουν τί πρόβλημα, ότι οι άρτηρίες τής καρδιάς μου ήταν βουλωμένες, γι' αυτό έρχόμουν κάθε ήμέρα στον άγ. Ίωάννη πού βρισκόμαστε τώρα και μέ ένα άπλό και άπέρριτο πετραχήλι τό όποιο κρεμόταν στην Ώραία Πύλη, μου διάβαζε εύχές ό π. Νεκτάριος. Και μόνος μου όταν ήμουν στό Ναό, τό περνούσα από πάνω μου και προσευχόμουν νά μέ στηρίξει. Τελικά έκανα μία πολύωρη επέμβαση και έμεινα στην Έντατική μία έβδομάδα, αλλά άκόμη και τότε αυτό (τό πετραχήλι) σκεπτόμουν και θεραπεύθηκα».

Τότε έπενέβη ή σύζυγός του κ. Εύδοκία και εΐπε, ότι οι γιατροί εΐχαν άποκλείσει ότι ό σύζυγός της θά έπιζούσε του χειρουργείου! Μάς εΐπε, ότι οι γιατροί εΐχαν πεί στους οΐκειούς του χαρακτηριστικά, «νά μάς κοπούν τά χέρια, αν βγει ό δικός σας άνθρωπος βγει ζωντανός από τό χειρουργείο»!

«Εγώ όμως βγήκα και όχι μόνο ζώ – συμπλήρωσε ό κ. Νίκος – αλλά εΐμαι και ταμίας τής ένορίας και άγωνίζομαι κοντά στον π. Νεκτάριο».

Και συνέχισε άφηγούμενος και άλλα θαυμαστά ό κ. Νίκος. «Άργότερα εΐχα μεγάλο πρόβλημα μέ τά μάτια μου και κινδύνεψα νά χάσω τό φώς μου. Πήγαινα όμως και παρακαλούσα τό πετραχήλι και θεραπεύθηκα. Έκανα επέμβαση, αλλά τήν διάσωση των ματιών μου και τήν άποθεραπεία τήν όφείλω στό πετραχήλι. Άλλες φορές πού έχω πονοκεφάλους και άλλα προβλήματα υγείας, εκεί καταφεύγω, σαν πηγή ίάσεων»!

Στήν έρώτησή μου, αν ήξερε τίνος ήταν τό πετραχήλι, ό κ. Νίκος άπάντησε: «Γιά τό παλαιό αυτό πετραχήλι δέν μάς εΐχε μιλήσει ποτέ ό π. Νεκτάριος. Όπως ποτέ δέν μάς μίλησε και για τους άείμνηστους γονείς του, τον π. Νικόλαο και τήν πρεσβυτέρα Άνθη. Έμεις μάθαμε γι' αυτούς από δύο άδελφια έδω από τό χωριό, τον Θεόδωρο και τήν Μαρία (τά έχω ανήψια) πού εργάζονται στή Γερμανία. Αυτά μάς μίλησαν για τους γονείς του π. Νεκταρίου, διότι και εκεί τελούν πολλά θαυμαστά. Όποτε μετά τήν θεραπεία των ματιών μου εΐπα στον π. Νεκτάριο, ότι ασφαλώς αυτό τό πετραχήλι τό έχει από τον πατέρα του».

«Πώς τό καταλάβατε αυτό κ. Νίκο;» μέ ρώτησε.

«Κατ' άρχήν εΐναι παλαιό – του άπάντησα – έχει φτιαχτεί πριν γίνετε έσεΐς

κληρικός καί δεύτερον ἔχω βιώσει θερατείες μέσα ἀπό αὐτό».

«Τότε ὁ π. Νεκτάριος μοῦ ἐπιβεβαίωσε, ὅτι ἀνήκε στόν Ἱερέα πατέρα του. Μετά ὅμως τό πῆρε ἀπό τό ναό μας, κάτι πού μᾶς στοίχισε, διότι ὡς οἰκογένεια σ' αὐτό καταφεύγαμε».

Στήν ἔκφραση τοῦ παραπόνου τοῦ κ. Νίκου, τοῦ πρόσφερα μία φωτογραφία τοῦ π. Νικολάου, στήν πίσω πλευρά τῆς ὁποίας ὑπῆρχε ἕνα μέρος ἀπό τά ἄμφιά του. Αὐτό ἔδωσε μεγάλη χαρά στήν οἰκογένεια.